

ansvarlige orlovsordninger, er det krav om genbesættelse. Fra borgerlig side var vi med til at indføre orlovsordningerne, men vi havde krav om genbesættelse.

Blot for at fremdrage et enkelt eksempel til belysning af teorierne kan jeg nævne, at i Fyns Amt, hvor sygehusvæsenet glimrede med aflyste operationer omkring juletid, kunne man ultimo 1995 konstatere, at der var 188 sygeplejersker på orlov i regionen. Nu er det ikke intensivsygeplejersker alle sammen, men det er altså et klart indicium af, hvor vi har flaskehalsproblemer i den offentlige sektor. Det er netop de steder, hvor det er blevet meget populært at tage orlov. Det er netop i grupperne af pædagoger, social- og sundhedsarbejderne og i særdeleshed sygeplejerskerne.

Nu er det ikke, fordi vi har noget imod, at disse grupper søger orlov, men vi mener ikke, at vi i et velfærdssamfund blot kan sidde stille og se på, at det går galt f.eks. på sygehusene. Eksemplet er blot en understregning af, at vi godt centralt kan påvirke flaskehalsproblematikken.

Arbejdsmarkedsområdet var et af de områder, hvor vi fra konservativ side var meget tilfredse med det resultat, vi fik ved finanslov 1996, selv om vi egentlig gerne var gået videre på flere områder. Men det betød, at vi fik fremrykket aktiveringsindsatsen, og at vi fik forstærket indsatsen over for de dagpengeberettigede unge under 25 år, og vi ser jo netop resultaterne i disse uger.

Vi fik stoppet overgangsydelsesordningen, vi fik justeret de lediges mulighed for børnepasningsorlov og uddannelsesorlov, og vi fik en særlig tilsynsenhed. Alt i alt nødvendige stramninger, som vi fra konservativ side var tilfredse med at kunne medvirke til, og i den sidste ende må vi jo konstatere, at det giver en positiv indvirkning på flaskehalsproblematikken, at vi netop har fået disse opstramninger, disse tilpasninger af vores arbejdsmarkedssystem.

Jeg havde egentlig forberedt en del omkring AF Storkøbenhavn til i dag, men jeg vil gerne herfra kvittere for arbejdsministerens indgreb i dette med et uvildigt konsulentfirma, så vi kan få denne polemik nærmere belyst. Men selv om vi kvitterer for det i dag, vil jeg gerne sige, at det jo ikke har været nogen hemmelighed, at vi fra konservativ side på et tidspunkt gerne havde set et uvildigt tilsyn, der også havde AF under sine vinger.

Aage Frandsen (SF):

I politik drejer det sig også om at sætte den politiske dagsorden. Det drejer sig om at formulere problemstillinger, at rejse spørgsmål, om man kan postulere, at der eksisterer nogle problemer.

Det er ofte også sådan, at det er mindre afgørende, om der er tale om relevante problemstillinger, om de rejste spørgsmål er berettigede, og om problemerne er reelle. Og det er rent faktisk den sammenhæng, vi ser meget af i diskussionen om de – efter vores opfattelse påståede – flaskehalsproblemer.

I stedet for at diskutere flaskehalsproblemers relevans som tema mener vi, det var meget mere nærliggende, at vi for det første havde diskuteret arbejdsløsheden. Der er rent faktisk ganske mange tusind mennesker, der er arbejdsløse. Det er det, der er problemet. Det er ikke, at der er nogle begrænsede flaskehalse hist og her. For det andet er der udstødningen af arbejdsmarkedet. Et tredje tema kunne være arbejdsmiljøet; det har jeg forstået at man vender tilbage til senere ved en ministerredegørelse. For det fjerde: Hvordan foregår hele planlægningen på arbejdsmarkedsområdet, eller hvordan foregår den ikke? For det femte: Lønmodtagernes inddragelse i beslutningsprocesserne på arbejdsmarkedet. For det sjette: Hvordan er ledelsesforholdene i dag på arbejdsmarkedet? For det syvende: Hvilket ansvar mener virksomhederne der rent faktisk har for det, der sker på arbejdsmarkedet, og den udstødning, der også foregår på arbejdsmarkedet? Og for det ottende kunne man så tage spørgsmålet om arbejdsformidlingens samarbejde med arbejdsmarkedsråd m.v.

Det er i virkeligheden efter vores opfattelse langt mere relevante problemer end det, vi skal snakke om i dag. Det er vel også derfor, der er en tendens til, at man taler om noget andet.

Påstanden om flaskehalse bygger dybest set på en økonomisk, monetaristisk teori, som bunder i en liberalistisk ideologi. Udgangspunktet er: Vi har arbejdsløshed. Næste punkt er: Så sætter man noget i gang og får øget beskæftigelsen. Det giver et problem, for så får vi flaskehalse. Det giver yderligere et problem i form af inflation, og det giver arbejdsløshed. Med andre ord: Arbejdsløshed giver arbejdsløshed, hvis man bekæmper arbejdsløshed. Det er den monetaristiske teori, som jeg jo ved at nogenovre i den anden side af salen også bevidst eller ubevidst er tilhængere af.